

Arrest

nr. 270 290 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DOQUI *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 juni 2018 en diende op 26 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste keer werd gehoord op 5 november 2019, een tweede keer op 17 december 2019 en een derde keer op 9 maart 2020.

1.3. Op 29 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op X 1991 in Saoedi-Arabië. U bent UNRWA geregistreerd, maar heeft omdat u en uw vader ambtenaar waren nooit een beroep gedaan op UNRWA bijstand. Op ongeveer vierjarige leeftijd verhuisde u met uw gezin vanuit Saoedi-Arabië naar de Al Manshiyawijk in Gazastad. Daar bleef u wonen tot februari 2019. U behaalde in 2015 een universitair diploma in boekhouden en financiën. U ging aan de slag als boekhouder bij het bedrijf Al Masa van juni 2015 tot eind 2015. In februari 2016 startte u bij het stadhuis van Gaza als boekhouder. U werkte bij de onderzoeksafdeling en het financiële toezicht. U kreeg in augustus 2017 de opdracht de goederen en artikelen van de warenhuizen van het stadhuis te controleren. U voerde deze opdracht uit met uw diensthoofd M.A.A.A. en uw collega's I.A. en M.A.S.. Tijdens dat onderzoek stelden jullie tekorten vast. De betrokken personen verantwoordelijk voor deze tekorten, A.A.H. en S.A.J., spoorden jullie tijdens het onderzoek aan om een goed rapport op te stellen. Op dat moment trok uw collega I.A. zich terug uit het onderzoek. U stelde samen met uw diensthoofd M.A.A.A. en een collega M.A.S. een rapport op over deze tekorten, dat in november 2017 overgemaakt werd aan de financieel directeur en de directeur van algemeen toezicht. In dit rapport vermeldde u vier namen van betrokken personen, S.A.J., A.A.H., R.A.M. en S.A.A.. Na het verschijnen van dit rapport werden deze vier personen op non-actief gezet. Enkele dagen hierna belde S.A.J. u op om u te bedreigen. Rond 10 november 2017 werd u thuis meegenomen door gewapende en gemaskerde personen. U werd ongeveer anderhalve maand vastgehouden. In deze periode werd u vijf keer ondervraagd, waarbij u geslagen werd. U kreeg vragen over uw werk, en over namen en dingen waar u niets over wist. Bij de laatste ondervraging werd u geslagen met stokken, de vingers van uw rechterhand waren gebroken, uw linkerarm was gekneusd en uw hoofd bloedde. Twee dagen na deze laatste ondervraging werd u afgezet in de buurt van het Al Shifa ziekenhuis. Daar bleef u ongeveer drie dagen en werd u verzorgd voor uw verwondingen. Uw vader vroeg om een medisch attest om hiermee een klacht te kunnen indienen, maar de dokter weigerde dit. Hij wou zijn stempel en naam niet op een medisch verslag zetten om niet in de problemen te komen. U ging daarop naar huis waar u drie weken bleef. Nadien verliet u af en toe het huis. Begin februari 2018 ging u terug aan het werk voor ongeveer een week en twee dagen. Hierna kreeg u te horen dat de betrokken personen die u in uw verslag had vermeld officieel ontslagen waren door het onderzoekscomité dat was opgericht naar aanleiding van jullie verslag. Diezelfde dag ontving u opnieuw een dreigetelefoon van S.A.J.. Hierop besloot u onder te duiken bij uw tante die in Beitlahia woont. Op die manier hoopte u S.A.J. te vermijden. In april 2018 ontving u een oproepingsbrief bij uw vader thuis. U durfde hier niet zelf naartoe gaan en stuurde uw vader. De politie vertelde hem echter dat ze u persoonlijk nodig hadden. U belde hierop een vriend die bij dat politiekantoor werkt, A.A., om te weten te komen waarom de politie u opriep. Hij vertelde dat ze van plan zijn u van iets te beschuldigen. Van wat wist hij niet, hij durfde niet verder vragen om zijn werk niet te verliezen. Hij gaf u het advies om niet naar de politie te gaan. In mei 2018 kwam de politie bij uw vader thuis langs op zoek naar u. Uw vader zei dat u het huis ontvlucht was. Een week voor uw vertrek ging u naar een vriend in Rafah, waarna u op 18 juni 2018 Gaza verliet via de grensovergang in Rafah. Hierna reisde u vanuit Egypte via de Verenigde Arabische Emiraten naar België waar u op 19 juni 2018 aankwam en op 26 juni 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. In juli 2018 ontving uw vader een tweede oproepingsbrief van de politie. In augustus 2018 kwamen de families van de ontslagen werknemers bij uw vader om te zeggen dat ze uw hoofd wilden. Uw vader probeerde uit te leggen dat u uw werk gedaan had en dat u er niet meer bent, maar de families wouden geen verzoening. Uw diensthoofd vertrok na februari 2018 naar Egypte. Uw collega M.A.S., die wel nog in Gaza is, werd na uw ontvoering geslagen op zijn hoofd, waardoor hij geheugenverlies en zichtproblemen heeft en niet goed meer kan praten. U vreest bij een terugkeer naar Gaza gedood te worden door S.A.J. of een van de families van de ontslagen werknemers. Tevens vreest u verdere problemen met de politie.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van uw UNRWA kaart en een verklaring van UNRWA hierover, een verklaring van uw werk waarin gemeld wordt dat u voor het departement Financiën van de stad Gaza werkte, vier loonbrieven, een kopie van twee oproepingsbrieven, een kopie van enkele medische verslagen uit België waarin melding wordt gemaakt van uw verwondingen aan uw rechterhand, uw rug en uw ogen, alsook dat u last heeft van angst en nachtmerries waarvoor u een psycholoog raadpleegt,

een kopie van foto's uit het ziekenhuis in Gaza waarop u wonden heeft aan uw hoofd en armen, een kopie van een document van de medische verzekering bij de overheid van Gaza, en een Nansen nota over de situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019.

Op 8 juni 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verwees in uw verzoekschrift naar diverse bronnen aangaande de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in de Gazastrook. U maakte toen tevens een kopie van een beslissing van het Hooggerechtshof over waarin het ontslag van S.A.J., A.A.H., R.A.M. en S.A.A. wordt bevestigd en een kopie van een politie-attest s.d. waaruit blijkt dat uw vader op 11 november 2017 aangifte deed van uw ontvoering. Op 10 juni 2021 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS ingetrokken, waarop de RvV uw beroep verwierp. Voorgaande in acht genomen werd er in uw verzoek om internationale bescherming opnieuw geëvalueerd door het CGVS.

U maakte sinds de intrekking van de oorspronkelijke weigeringsbeslissing nog volgende stukken over: een attest van UNRWA d.d. 13.12.2015 waaruit blijkt dat u bij UNRWA geregistreerd bent, een attest van UNRWA d.d. 14.4.2016 waaruit blijkt dat u nog steeds geregistreerd bent bij het UNRWA Emergency Food Assistance Programme, een UNRWA-attest d.d. 5.6.2016 waaruit blijkt dat u en uw familie bij UNRWA geregistreerd zijn, uw UNRWA Family Registration Card d.d. 5.6.2016, een niet gedateerd medisch boekje op naam van uw vader, een niet gedateerd attest van het gezondheidscentrum Al Sabra, UNRWA aangaande de gezondheidsproblemen van uw vader, en enkele nieuwsartikels en video's aangaande het gewelddadig conflict in mei 2021 tussen Israël en Gaza.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw verklaringen dat u niet in een ideale psychische toestand verkeert om zich alle datums te herinneren (NPO I, p. 18) en dat u meer psychisch dan lichamelijk geraakt bent (NPO II, p. 21), moet opgemerkt worden dat u nalaat enig medisch attest van een psycholoog of psychiater neer te leggen waaruit blijkt dat u psychische problemen heeft die van die aard zijn dat ze een impact van betekenis hebben op uw cognitieve vermogens en uw geheugen. U legt louter een attest neer van een huisarts die stelt dat u ten gevolge van angst en nachtmerries naar een psycholoog gaat. Dat u zich omwille van psychische problemen bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren tijdens een persoonlijk onderhoud, hebt u aldus niet met enig verifieerbaar of objectiveerbaar gegeven aangetoond.

Bovendien kan uit de notities die door de behandelende protection officer opgetekend werden naar aanleiding van uw opeenvolgende persoonlijke onderhoudsop de zetel van het CGVS evenmin genoegzaam afgeleid worden dat uw mentale gezondheidstoestand een negatieve impact van betekenis heeft gehad op uw deelname aan het procedureverloop of mogelijkheden om uw motieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat, zoals geformuleerd aan het einde van het derde persoonlijk onderhoud en herhaald in zijn schrijven d.d. 14 maart 2020 nadien, moet met betrekking tot diens klacht dat de protection officer kort voor het einde van dit derde persoonlijk onderhoud de door uw advocaat herhaalde vraag om het persoonlijk onderhoud te stoppen negeerde, vooreerst worden vastgesteld dat uw advocaat op het einde één keer liet weten dat u zich niet goed voelde. U zelf maakte hier evenwel geen enkel gewag van op dat moment (NPO III, p. 19). Vijf vragen later herhaalde de advocaat zijn verzoek om het onderhoud af te ronden, wat toen ook effectief gebeurde (NPO III, p. 19). U had eerder om 11u35 aangegeven dat u zich duizelig voelde en wat hoofdpijn had (NPO III, p. 11). U kon zich toen, zoals u vroeg, even oprispen (NPO III, p. 11). Gevraagd of u het persoonlijk onderhoud verder kon zetten, stelde u bij het vorige (tweede) onderhoud reeds aangegeven te hebben dat u wenst dat uw relaas zo min mogelijk wordt opgerakeld tijdens een persoonlijk onderhoud. Het betreft immers een wonde die zeer moeilijk ligt en u verklaarde dat u daardoor opnieuw slecht zou slapen (NPO III, p. 11). Toen u vroeg naar een pijnstillertegen de hoofdpijn, voegde u toe dat het moeilijker zou zijn om uw focus erbij te houden (NPO III, p. 12). U gaf nadien nergens meer aan dat u zich niet kon concentreren of dat u niet meer in staat was om betrouwbare verklaringen af te leggen. Dat de protection officer aan het einde van het derde persoonlijk onderhoud, wanneer u verviel in eerder algemene of vage uitspraken, enkele eenvoudige vragen herhaalde, kan – gelet op de verantwoordelijkheid van een protection officer om de nodige duidelijke en

concrete informatie te verzamelen – niet beschouwd worden als een poging “om u in de val te laten lopen”, zoals u beweerde (NPO III, p. 18-19), noch kan dit beschouwd worden als een “gebrek aan empathie” zoals uw advocaat opwierp. Wat betreft het argument dat de protection officer de tolk heeft geholpen met het formuleren van het juiste werkwoord bij een uitdrukking (NPO III, p. 19) of het correct vertalen van een bijwoord (NPO III, p. 16) moet opgemerkt worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat het persoonlijk onderhoud niet nauwkeurig verliep of dat een en ander incorrect werd weergegeven. U maakte bovendien na het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen over waaruit blijkt dat uw verklaringen foutief werden opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tot slot kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat de advocaten aanwezig bij uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud geen opmerkingen hebben geformuleerd over het verloop van deze onderhouds (NPO I, p. 22 en NPO II, p. 19).

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen, en is het CGVS van oordeel dat onderstaande vaststellingen draagkrachtig zijn en in rechte evenals in feite steun vinden in het administratief dossier en de gegevens waarover het CGVS beschikt.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij het UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die “**thans** bescherming of bijstand **genieten**” van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die die de door het UNRWA geboden hulp **daadwerkelijk** hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond **strikt moet worden uitgelegd** en derhalve **niet** tevens betrekking kan hebben **op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen** (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkte het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand **daadwerkelijk hebben genoten** kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenal **daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand** is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, **na daadwerkelijk** die bescherming of bijstand **te hebben ingeroepen**, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat dan alleen een *ex tunc*, maar ook een *ex nunc* en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan inroepen vereist. (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58) .

*In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak Alheto benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon **die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet.** (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).*

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied rationae personae van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 65) .

Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak Nawras Bolbol toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

*Blijkens de arresten in de zaak Alheto en de zaak XT is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoont in aanmerking te komen (is **eligible** to receive) voor de bijstand van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 48). Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak Bolbol op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons **who are or have been eligible** to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51).*

*Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak El Kott, als in de zaak Alheto verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon **die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet.** (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).*

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoont in aanmerking te komen voor (is eligible to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij

UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is **geregistreerd** vanwege zijn specifieke status in **beginsel** uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en 49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in **beginsel** van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat **het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd**. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit daadwerkelijk de bijstand van UNRWA ontvangen heeft.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker "(...)kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk”(zie “Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op <https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt : “De vragen hebben specifiek betrekking op de toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd op de **vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule** van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, **van toepassing is** op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen **is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot** in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...)” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, **overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95** daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de **COI Focus Territoires Palestiniens. L’assistance de l’UNRWA van 18 november 2021**), en waaruit blijkt dat er veel Palestina

Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreeerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

*De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart is **dus niet absoluut**, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.*

*Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en **niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd** om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op (<https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).*

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in Gaza geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. U heeft hierom ook nooit verzocht. Zowel u als uw vader waren immers ambtenaar (NPO I, p. 4). U betwist dit in uw verzoekschrift tot beroep tegen de aanvankelijke weigeringsbeslissing van het CGVS d.d. 8 juni 2020 niet.

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Na een grondig onderzoek van uw verklaringen en van de documenten die u hebt ingediend, dient te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt doen gelden dat er wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest gedood te worden door Shaker Al Jamal of door een van de families van de ontslagen werknemers. Tevens vreest u verdere problemen met de politie.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over de algemene chronologie van uw relaas. Zo verklaarde u dat uw vader een Hongaars visum voor u regelde - dat u op 24 augustus 2016 werd toegekend - omdat u toen betrokken was bij de ondervragingen in verband met de diefstallen (NPO I p. 8). Gevraagd wanneer u voor het eerst dergelijke diefstallen had ontdekt, stelde u evenwel dat dergelijke diefstallen eind 2016 plaatsvonden. Vervolgens wijzigde u uw verklaring en stelde u dat de diefstallenoperatie plaatsvond in augustus 2017, een jaar later (NPO I p.8). Dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen inzake de redenen waarom u een visum bemachtigde in 2016 en de start van uw problemen zet uw geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt te meer uit volgende vaststellingen.

Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw onderzoek inzake de diefstallen geen rekening hield met de mogelijkheid dat de verdachte werknemers voor Hamas zouden kunnen werken. U wist immers van hun sympathie voor Hamas (NPO I p. 16) en volgens uw eigen werkomschrijving was u het gewoon om goederen te beschermen zodat ze naar de gewone burger zouden kunnen gaan en niet naar terroristische groeperingen zoals Hamas (NPO III p.6).

Verder is het opvallend dat u de dreigtelefoon die u ontving in november 2017 van Shaker Al Jamal niet besprak met uw collega's die met u verantwoordelijk waren voor het rapport dat leidde tot de schorsing van Shaker Al Jamal en zijn collega's (NPO III, p. 6). U gaf immers wel aan dat u een slecht gevoel had tijdens het onderzoek en dat er op dat moment al een collega uit het onderzoek was gestapt (NPO III p. 6). U verklaarde uw gedrag door te stellen dat uw vader u geruststelde en zei dat er geen problemen van zouden komen (NPO III p. 6). Deze bewering staat evenwel haaks op uw eerdere verklaring dat uw vader een visum voor Hongarije voor u regelde in augustus 2016 en 2017 omdat hij zich zorgen maakte over uw veiligheid en omdat uw leven in gevaar was (NPO I p. 7-8). Tevens weet u niet of uw collega's dergelijke dreig telefoons ontvingen (NPO III p. 7). U beweerde dat u de kans niet heeft gekregen om uw collega's te spreken, daar u de volgende dag ontvoerd werd (NPO III, p. 7). Ook deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien u later wel opnieuw aan het werk ging en informatie over uw collega's te weten kwam en u bovendien de dag van de dreigtelefoon in november 2017 opgebeld werd door uw collega die uit het onderzoek was gestapt (NPO III p. 8). U stelde dat u hem niet over de dreigtelefoon vertelde omdat u geen problemen wou maken en niet wou dat het werd doorverteld binnen het gemeentebestuur (NPO III p. 8). Gezien de veiligheidsrisico's kan uw verklaring hieromtrent niet overtuigen.

U slaagde er evenmin in coherente verklaringen af te leggen over de tweede dreigtelefoon die u ontving in februari 2018. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat u begin februari door Shaker Al Jamal werd opgebeld, twee dagen nadat u via een collega hun ontslag had vernomen (NPO I p. 18). Tijdens het derde persoonlijke onderhoud stelde u dan weer dat u op dezelfde dag dat u over hun ontslag werd ingelicht, door Shaker Al Jamal werd opgebeld en bedreigd (NPO III p. 13-14).

Ook wat betreft de tweede oproeping die uw vader in ontvangst nam in juli 2018 legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader met deze brief naar de politie is gegaan en hen verteld heeft dat u zich in het buitenland bevond en u zich bijgevolg niet kon aanmelden (NPO II p. 16). Hier nogmaals naar gevraagd tijdens het derde persoonlijk onderhoud stelde u plots dat u niet wist of uw vader met die oproepingsbrief naar de politie was geweest of niet (NPO III p. 16). U kon verder slechts opmerken dat u geen belang hechtte aan wat uw vader met de brief zou gedaan hebben en dat het u niet interesseerde (NPO III p. 16).

Daarnaast dient er gewezen te worden op een totaal gebrek aan interesse voor de kern van uw vrees, namelijk de beschuldigingen die de politie naar u zou uiten. U stelde dat het u niet meer interesseerde en u weet niet of de autoriteiten hier nog stappen in hebben ondernomen, noch of het al tot een rechtszaak is gekomen (NPO II p.16). Bovendien legde u hier tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u er niets over wou horen als u met uw vader belde (NPO II, p. 16), terwijl u kort daarop dan weer beweerde dat als u met uw vader belt u aan hem vraagt of de politie bij hem is geweest (NPO II p. 16).

Verder heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u zou geïnterviewd worden door de families van de ontslagen werknemers. U kan hier immers bijzonder weinig over vertellen. Zo weet u niet wie er precies met uw vader kwam praten, noch of er meer dan één keer contact is geweest. Of uw andere collega's betrokken bij het onderzoek dergelijk bezoek ontvangen hebben weet u evenmin. Als verklaring hiervoor antwoordde u dat het u niet interesseerde en dat u uw eigen problemen wenste op te lossen (NPO III p.16-17). Wederom is dergelijke desinteresse aangaande kernaspecten van uw relaas nefast voor uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel aan voorgaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, afkomst en werk bij het stadhuis van Gaza worden niet betwist. Het ontslag van Shaker Al Jamal, Ahed Al Hato, Rahed Abu Magaseeb en Shadi Al Arkan wordt op zich niet betwist. Het attest van de rechtbank laat evenwel niet toe enige uitspraak te doen over de problemen die u kende. Het attest aangaande de klacht van uw

vader betreft louter een kopie waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Bovendien dienen stavingstukken ondersteund te worden door coherente geloofwaardige verklaringen opdat zij enige bewijswaarde kunnen hebben, quod non in casu. De diverse UNRWAattesten tonen louter dat u geregistreerd bent bij UNRWA, wat door het CGVS op zich niet in twijfel wordt getrokken. Deze doen geen afbreuk aan uw verklaring dat u nooit om de bijstand van het UNRWA heeft verzocht en dat u nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Het niet gedateerde medisch boekje en het niet gedateerde medisch attest betreffen uw vader en brengen bijgevolg geen wijzigingen in uw verklaringen dat u geen UNRWA bijstand genoot.

De oproepingsbrieven die u neerlegde hebben slechts een bewijswaarde wanneer zij ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, waar u niet in slaagde. De foto's uit het ziekenhuis bieden geen enkele context over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden over de Belgische medische verslagen. Wat betreft de Nansen nota over de situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019, moet verwezen worden naar onderstaande vaststellingen aangaande de actuele situatie in Gaza anno 2020. Ook wat betreft de krantenartikelen en video's over het gewelddadig conflict in mei 2021 wordt verwezen naar vaststellingen verder in deze beslissing. Wat betreft de verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in de Gazastrook in uw verzoekschrift om beroep tegen de oorspronkelijk weigeringsbeslissing kan verwezen worden naar vaststellingen verder in deze beslissing.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van

personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo woonde u in Gaza in het huis dat eigendom is van uw familie. U kocht drinkbaar water aan en ving elektriciteitsonderbrekingen op met kaarsen, gaslampen en af en toe herlaadbare lampen (NPO I p. 6-7). U behaalde een universitair bachelor diploma boekhouden en financiën. U werkte in die sector eerst bij het bedrijf al masa en nadien bij het stadhuis van Gaza, waar u 2800 sjekel per maand verdiende (NPO I p. 9-10). Uw vader ontvangt als gepensioneerd ambtenaar een pensioen (NPO I p. 10). Verder geeft u aan dagelijks contact te hebben met uw familie (NPO I p. 5). Gezien dit contact met uw familie, uw huisvesting, opleiding en werkervaring kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet zal kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van olopemde spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische

strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëliësch grondgebied en doelgerichte Israëliësche vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëliësche antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëliësche troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësche strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn in onderhavig verzoek niet voor handen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 8, 12, 19, 22 en 23 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus zet verzoeker uiteen wat volgt:

Hij betoogt dat de redenering van de commissaris-generaal, om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D te vallen, men effectief beroep gedaan moet hebben op de bijstand van UNRWA, ingaat tegen de *ratio legis* en het doel van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Uit het attest van 14.04.2016, dat zijn registratie bij UNRWA *Emergency Food Assistance Programme* aantoont, blijkt dat hij wel degelijk daadwerkelijke bijstand genoot van UNRWA door middel van voedselhulp binnen dit programma. Daarnaast blijkt uit het medisch attest en medisch boekje dat zijn vader medische bijstand heeft genoten van UNRWA. Hij verwijt de commissaris-generaal in zijn beslissing tot weigering van heropening van 16 december 2021, niet gemotiveerd te hebben omtrent het schrijven dat hij op 15.12.2021 had gericht met de vraag om de beslissing te herzien op grond van een certificaat waaruit blijkt dat verzoeker een trainingscursus van UNRWA gevolgd heeft.

Hij vervolgt dat hij in geval van terugkeer naar Gaza in geen geval een nieuwe aanvraag voor individuele bijstand bij het UNRWA zal kunnen indienen, temeer daar het UNRWA voornemens is de verstrekking van voedselhulp aan Palestijnse vluchtelingen, die niet in een situatie van voldoende armoede verkeren, stop te zetten. Hij acht het van belang nader te onderzoeken of hij bij terugkeer naar Gaza doeltreffende en duurzame bijstand van UNRWA zal ontvangen. Hij stelt dat blijkt dat het financiële tekort van de UNRWA chronisch is, dat de giften van de staten ontoereikend zijn en dat NANSSEN verontrust is over het historisch lage financieringsniveau van de UNRWA. Verwijzend naar verschillende rapporten concludeert verzoeker dat het duidelijk is dat UNRWA niet langer in de mogelijkheid verkeert om haar functie naar behoren uit te oefenen en bijgevolg niet in staat is om op afdoende wijze bijstand te verlenen aan de burgerbevolking in Gaza.

Met betrekking tot de omstandigheden waarin zijn persoonlijk onderhoud plaatsvond, stelt verzoeker dat het loutere feit dat er geen opmerkingen waren inzake het eerste en tweede verhoor, niet betekent dat er geen problemen waren tijdens het derde verhoor. Nu de commissaris-generaal ervan op de hoogte was dat hij psychologisch werd opgevolgd, had hiermee rekening moeten worden gehouden. Hij wijst erop dat het derde onderhoud 4u en 31 minuten duurde en hij reeds na twee uur had aangegeven zich duizelig te voelen en hoofdpijn te hebben, terwijl hij zich louter even kon opfrissen, het onderhoud vervolgens nog twee uur duurde en er aldus geen rekening gehouden werd met zijn toestand. Hij meent dat er meer begrip kon worden opgebracht voor zijn mentale toestand en stelt zich vragen bij de noodzaak om een persoon tot driemaal toe meer dan vier uur lang te verhoren. Uit het derde verhoor zou duidelijk blijken dat hij aangaf zich niet goed te voelen, vooraleer dit door zijn raadsman werd opgeworpen.

Met betrekking tot zijn vluchtrelaas stelt hij te volharden in zijn verklaringen en een aantal bijkomende opmerkingen te willen maken. Hij wenst te verduidelijken dat er sprake is van twee diefstaloperaties, een eerste in juni 2016 en een tweede incident in augustus 2017. Hij verwijt de commissaris-generaal te insinueren dat hij zijn werk niet naar behoren had moeten uitoefenen omdat de kans bestond dat de verdachte personen verbonden zouden zijn met Hamas. Hij meent dat zijn verklaringen met betrekking tot de dreigtelefoon afdoende zijn en er geen twijfel kan bestaan omtrent de geloofwaardigheid van zijn problemen. De versie betreffende de tweede dreigtelefoon, zoals uiteengezet tijdens het derde onderhoud, zou de juiste versie zijn. Hij ging ervan uit dat zijn familie hem op de hoogte zou brengen als de situatie zou veranderen, wat hij zo ook verklaarde. Hij verwijst naar de door hem voorgelegde beslissing van het Hoogerechtshof en een klacht die door zijn vader werd ingediend om zijn ontvoering door gewapende mannen aan te klagen. Nu de politie geen schriftelijk bewijs van aangifte aflevert, kan hij dit onmogelijk voorleggen. De commissaris-generaal gaat volgens hem volledig voorbij aan de zeer uitgebreide en pertinente details die hij gaf over de problemen die hij gekend heeft en de redenen waarom hij zijn land ontvluchtte.

Hij beroept zich verder op het voordeel van de twijfel.

In het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker uiteen wat volgt:

Hij zet uiteen dat de humanitaire en de socio-economische situatie in Gaza desastreus zijn en dat de socio-economische situatie er verder op zal achteruitgaan. De toegang tot voedsel, die reeds schaars is, wordt verder bemoeilijkt door daden van Israël. Verder heeft de slechte economische situatie ook een

impact op de werkloosheid en armoede. Hij vervolgt dat het stijgende budgettekort van UNRWA een belangrijke impact heeft op de voorziening van de gezondheidszorg, onderwijs en voedsel en dat Gazanen afhankelijk zijn van medische zorgen buiten Gaza. De situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn en een enorme impact op kinderen. Verder stelt hij dat de humanitaire situatie ernstig te lijden heeft onder het recentelijk opgelaaide geweld.

Verzoeker betoogt met betrekking tot de veiligheidssituatie dat de burgerbevolking slachtoffer is van grootschalige Israëlische militaire operaties en van regelmatige luchtaanvallen als antwoord op raketaanvallen van Hamas. Hij wijst erop dat de veiligheidssituatie er volatiel blijft en dat die verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en de enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, op hun beurt hebben bijgedragen aan de huidige desastreus socio-economische en humanitaire situatie en gezondheidszorg in Gaza. Vervolgens stelt hij dat hij verklaard heeft dat hij woonachtig was in de Al Wahdastraat te Gaza, waar zijn ouders nog steeds verblijven en dat die Al Wahdastraat hevig te verduren kreeg onder de recente bombardementen in mei 2021. De dreiging dat Israël zal overgaan tot een grondoffensief, is nog steeds reëel en imminent.

Verwijzend naar de Covid-19-pandemie zet hij uiteen dat de Gazastrook kampt met een drievoudig tekort aan medisch personeel, geneesmiddelen en elektriciteit en dat de Israëlische autoriteiten de oprichting van structuren ter bestrijding van het virus helpen verhinderen. Er is volgens hem sprake van een echte "medische apartheid", in die zin dat de Israëlische groep het voorrecht krijgt gevaccineerd te worden, terwijl de andere Palestijnse groep de rampzalige gevolgen van de epidemie ondervindt, waardoor artsen gedwongen worden beslissingen te nemen over wie leeft en wie sterft. Verder stelt hij dat de Palestijnen in Gaza een vergunning nodig hebben om toegang te krijgen tot meer geavanceerde gezondheidszorg in een ziekenhuis in Oost-Jeruzalem, de Westelijke Jordaanoever of Israël, maar dat de wachttijd vaak lang is of de vergunning vaak te laat komt en dat de Israëlische strijdkrachten Palestijnse arbeiders verplichten om in de bouw, de landbouw en de gezondheidszorg te werken, onder het dreigement dat anders hun werkvergunningen worden ingetrokken. Door de pandemie zouden steeds meer mensen moeite hebben om in hun basisbehoeften te voorzien.

Hij vervolgt dat een verplichte terugkeer naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen. Hij betwist de stelling van de commissaris-generaal dat het op dit ogenblik mogelijk zou zijn om naar de Gazastrook terug te keren. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Harnas stond en meent dat het feit dat die verklaringen ongeloofwaardig worden bevonden, daaraan geen afbreuk doet. Er zijn wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières die de terugkeer naar Gaza in de weg staan en er is geen sprake van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is volgens hem voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D lid 2, van het Vluchtelingenverdrag.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Bestreden beslissing d.d. 29.11.2021;
- Mail raadsheer aan CGVS, d.d. 15.12.2021;
- Certificaat volgen trainingscursus UNRWA;
- Weigering van heropening, d.d. 16.12.2021;
- La Libre, « *Les bombardements rendent encore plus « invivable » la vie des Gazaouis* », d.d. 20.05.2021 ;
- Beslissing Hooggerechtshof, voorzien van beëdigde vertaling;
- Klacht ingediend door vader, voorzien van beëdigde vertaling.

2.2.2. Op 13 januari 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij het volgende stuk werd gevoegd:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021.

2.2.3. Op 23 februari 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- attest UNRWA d.d. 22 februari 2022;
- Application form for temporary job opportunity d.d. 2 september 2015;
- Medical report d.d. 21 december 2021.

Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij daadwerkelijk hulp heeft genoten van UNRWA en heminternationale bescherming dient te worden verleend.

2.2.4. Op 24 februari 2022 brengt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, met weergave van de weblink;
- OCHA, "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*" met weergave van de weblink;
- De COI Focus : "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021 met weergave van de weblink en hetgeen wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastreek in preciaire omstandigheden leeft en nergens uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wenst de commissaris-generaal toe te voegen dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Vraag om inlichtingen

2.3.1. Naar aanleiding van de vraag van de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet om actuele rapporten aangaande de situatie over de activiteiten van UNRWA in Gaza neer leggen, maakt de commissaris-generaal op 7 maart 2022 een aanvullende nota over waarin hij refereert aan COI Focus, "*Lebanon – Palestinian Territories – Jordan, The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*", 23 februari 2021, hetgeen wordt bijgevoegd.

2.3.2. Na het sluiten van de debatten ontvangt de Raad per post een aanvullende nota van verzoeker, gedateerd op 4 maart 2022 waarin hij refereert aan volgende rapporten: UNRWA, "*Department of internal oversight, services evaluation division, Evaluation of the UNRWA medium term strategy 2016-2022*", September 2021; Middle East Monitor, "*UNRWA suffering existential crisis from funding cuts, warns UN official*", 5 november 2021; The Guardian, "*UN Palestine refugee aid agency 'close to collapse' after funding cuts*", 5 november 2021; Aljazeera, "*UNRWA chief seeks funding to avert financial collapse, 8 november 2021, Middle East Monitor, UNRWA unable to pay 28,000 employees due to major funding crisis*", 1 december 2021; UNRWA, "*UN Agency for Palestine refugees announces 2022 budget*", 18 januari 2022; The Brussels Times, "*EU and UNRWA sign political declaration on support to Palestinian refugees amid financial crisis*"; UNRWA, "*Occupied Palestinian Territory Emergency Appeal 2022*", 18 januari 2022 met weergave van de respectievelijke weblinks.

Verzoekers aanvullende nota wordt aldus neergelegd na het sluiten van de debatten en moet overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten worden geweerd. Ten overvloede merkt de Raad op dat de rapporten die bij de aanvullende nota werden gevoegd, in wezen in het verlengde liggen van het rapport dat gevoegd werd door de commissaris-generaal en die hierna verder worden besproken.

2.4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.3. Het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag

2.4.3.1. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS verwijst in dit verband naar verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij geen beroep heeft gedaan op hulp of bijstand van UNRWA, nooit hulp heeft gekregen en nooit om hulp heeft gevraagd omdat hij en zijn vader ambtenaar waren (CGVS verhoor 1, p. 4).

Het CGVS kan echter niet worden gevolgd in het standpunt dat een registratie bij UNRWA slechts een weerlegbaar vermoeden vormt van het feit dat de bijstand van UNRWA daadwerkelijk wordt ingeroepen en dat het louter voorleggen van een UNRWA registratiekaart dus niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.*

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...).” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA, hetgeen in casu het geval is, of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest El Kott (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden de uitsluitingsgrond uit artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingssfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. (...)

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)”

In het arrest Bundesrepublik Deutschland t/ XT van 13 januari 2021 (C-507/19), oordeelde het Hof van Justitie eveneens dat een registratiebewijs van UNRWA volstaat om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen:

“48 Eenieder die, zoals XT, bij de UNRWA is geregistreerd, dient dus in aanmerking te komen voor bescherming en bijstand van deze organisatie ten behoeve van zijn welzijn als vluchteling (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 84).

49 Wegens deze specifieke vluchtelingenstatus die voor de Palestijnen in de gebieden in het Nabije Oosten is ingesteld, zijn personen die bij de UNRWA zijn geregistreerd in beginsel, krachtens artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95, dat overeenkomt met artikel 1, onder D, eerste alinea, van het Verdrag van Genève, uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de Unie (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 85).”

De Raad herinnert ook aan de doelstelling van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waar artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2011/95 naar verwijst, namelijk enerzijds al diegenen die de door UNRWA verleende bijstand genieten van de toepassing van dit verdrag uit te sluiten en anderzijds blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen, in die hoedanigheid, totdat hun positie definitief is geregeld overeenkomstig de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het staat vast dat de positie van de personen die UNRWA-bijstand genieten tot op heden niet definitief is geregeld.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoeker op 21 oktober 1991 geboren is in Saoedi-Arabië en ongeveer op vierjarige leeftijd samen met zijn gezin vanuit Saoedi-Arabië naar de Al Manshiyawijk in Gazastad is verhuisd, waar hij bleef wonen tot februari 2019. Voormelde gegevens worden niet betwist. Daarnaast wordt evenmin betwist dat verzoeker UNRWA geregistreerd werd nu in de bestreden beslissing gesteld wordt wat volgt: *“De diverse UNRWA-attesten tonen louter dat u geregistreerd bent bij UNRWA, wat door het CGVS op zich niet in twijfel wordt getrokken”*. Daarnaast wordt in de beslissing verwezen naar de documenten die hiertoe werden neergelegd, zijnde een kopie van zijn UNRWA kaart en een verklaring van UNRWA. De Gazastrook, waar verzoeker in het huis dat eigendom is van zijn familie woonde en waar hij was tewerkgesteld bij het departement Financiën van de stad Gaza, dient dan ook beschouwd te worden als zijn plaats van gewoonlijk verblijf. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had.

De Raad besluit dat verzoeker aantoont dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.3.2. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 heeft geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten niet volstaat om de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (§ 49). Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 56). Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (§ 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij dient te worden uitgesloten om de redenen vermeld in de artikelen 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Zoals eerder vermeld, leidt niet alleen de opheffing van UNRWA tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. In de zaak El Kott benadrukte het Hof dat “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58). (eigen onderlijning)

Daar geen van beide partijen aantoont dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet er aldus, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, worden bepaald of een gebeurtenis aangaande UNRWA deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest NB, AB v. Secretary of State for the Home Department van 3 maart 2022 (C-349/20) oordeelt in §53 in “die omstandigheden moet een dergelijke beoordeling worden gebaseerd op een individuele beoordeling van alle relevante elementen of factoren van de betrokken situatie zoals die zich voordeed op het moment waarop de betrokken asielzoekers het werkgebied van de UNRWA hebben verlaten, waarbij rekening moet worden gehouden met de omstandigheden op het moment waarop de bevoegde administratieve autoriteiten beslissen op het verzoek van de betrokkene om toekenning van de vluchtelingenstatus, of de betrokken rechterlijke instanties beslissen op het beroep tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Met name dient rekening te worden gehouden met de situatie waarin de betrokkene kan terugkeren naar het werkgebied van de UNRWA omdat de omstandigheden op grond waarvan hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan [zie in die zin arresten van 19 december 2012, *Abad El Karem El Kott e.a.*, C-364/11, EU:C:2012:826, punt 77, en 13 januari 2021, *Bundesrepublik Deutschland (Vluchtelingenstatus van een staatloze Palestijn)*, C-507/19, EU:C:2021:3, punten 59 en 66]”.

Uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 7 maart 2022 blijkt dat de commissaris-generaal zich, wat de heden door UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “Lebanon – Palestinian territories – The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 1 februari 2021 (hierna: COI Focus). In wezen blijkt uit die informatie dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het agentschap hebben gedwongen de bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. De Raad leest verder in de COI Focus dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 12). Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

In dit informatierapport wordt voorts herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het agentschap dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het wordt geacht te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud

van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 19-23), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften, dat bepaalde nog niet gedefinieerde categorieën in 2021 worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort.

Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoeker recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

2.5. *In casu* is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

2.6. Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.7. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer valt onder artikel 1, D, eerste alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

2.8. De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoeker wordt erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO